

Això és el meu cos, preneu-lo

«Això és el meu cos», digué Jesús, preneu-lo. Mai arribarem a copsar l'abast d'aquestes paraules el sentit de les quals va molt més enllà del que la nostra ment i el nostre cor puguin imaginar. Són com la punta d'un iceberg enfonsat en la fondària infinita de l'amor de Déu. Són l'última conseqüència del projecte de l'Encarnació de Déu.

Jesús hauria pogut dir: us deixo els meus coneixements, la meva doctrina, la meva experiència, el record de la meva història... Jesús diu: «Això és el meu cos», és a dir, us entrego tota la meva persona, la meva manera de mirar, de tocar, d'escoltar, de pregar, d'estar present i de situar-me en el món

Com va viure Jesús en la seva corporalitat la relació amb Déu i amb les persones? Com ens va invitar a fer-ho a nosaltres? Perquè no hi ha experiència d'amor, i per tant experiència de Déu i dels altres, que no es realitzi en el nostre cos. Una pregària que ens posi en contacte amb la nostra intel·ligència però no toqui els nostres sentits, que no deixi rastre en el nostre cor, no entraria en el teixit de l'encarnació, no es tradui-

ria en una manera d'estar presents, de vincular-nos en la realitat per poder-la transformar.

No ens podem relacionar amb Déu al marge del nostre cos, del nostre psiquisme, dels nostres afectes i condicionaments, perquè és a través del cos que expressem els sentiments, les emocions, desigs... Tot el que som és contingut en ell. Lloar, agrair, oferir-nos, suplicar, intercedir... Tota obertura a la transcendència es realitza en els límits de la nostra corporalitat, a través del que rebem i del que oferim.

És el cos que ens vincula i ens fa capaços d'establir connexions els uns amb els altres. El que veiem, el que sentim, el que toquem és allò que conforma la nostra realitat i ens fa existir d'una manera única i concreta. Cadascun de nosaltres som "lloc únic de Déu" des del qual Ell es manifesta. La consciència de la nostra pròpia realitat com a lloc de la presència de Déu dona a tota la nostra vida, als nostres gestos més insignificants un valor incalculable.

«Preneu i mengeu, això és el meu cos», Jesús no tenia altra riquesa, altre poder, altre do per oferir. El

seu cos era la seva vida, i la va entregar sencera, sense reservar-se res. Nosaltres rebem el seu cos en l'eucaristia, en la pregària, en la vida, en cada gest d'amor, i podem posar la nostra a les seves mans amb un gest de confiança total, per oferir-la juntament amb Ell, als nostres germans. Rebem el seu cos amb el desig i l'esperança que penetri tot el

nostre ésser corporal, que no quedi en nosaltres cap racó que no sigui invadit per Ell. i siguem els uns pels altres icona de la seva presència que salva i dona vida.

CATALINA TERRATS

Reflexió a partir d'un article
de Mariola López
publicat a *Sal Terrae*

Des de la comunitat

ACTIVITATS DEL SEGON QUADRIMESTRE

Cicle de conferències

Sabeu entendre en quin temps esteu vivint? (Lc 12,56)

a càrrec de monsenyor SEBASTIÀ TALTAVULL, bisbe auxiliar de Barcelona

els divendres

25 de març

Noves situacions culturals, nous areòpags d'evangelització

20 de maig

Comunicar la fe, construir el present, crear cultura

a les 19.30; les vespres s'avancen a les 19

Recés de quaresma

La salvació: projecte de Déu

amb MARCEL CAPELLADES

dissabte, 26 de març, de 10 del matí a 5 de la tarda

Vetlla de pregària

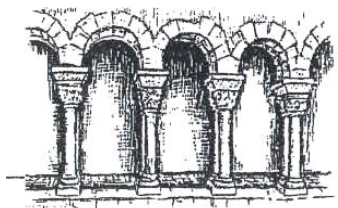
Pentecosta

dissabte, 11 de juny

a les 21

CAMPANYA SOLIDÀRIA DE QUARESMA 2011

La campanya solidària d'aquesta quaresma està destinada a Burkina Faso. El P. Agustí Goytisolo ha demanat la nostra col·laboració per a un projecte: la construcció d'un centre d'acollida per a malalts de sida. Ja tenen un terreny de dues hectàrees, ja han trobat aigua, ja han construït un pou i els fonaments per al mur que tancarà el terreny, el cost del qual ha estat de 5.800 euros. Els falten 600 euros que han demanat en préstec i, de moment, ja no tenen més diners per a continuar construint. Esperem que la nostra aportació els ajudi a tirar endavant aquest projecte tan necessari per a les persones que pateixen aquesta malaltia.

Professió monàstica

El passat dissabte 12 de febrer, solemnitat de santa Eulàlia, patrona de Barcelona, vaig fer la meva professió solemne al monestir. Sou molts els qui en vàreu ser testimonis, persones de tots els grups amb qui he compartit la meva vida. Se'm demanen unes paraules. Com expressar l'inefable? Com agrair prou a Déu i a la comunitat el regal de la professió que afegeix vida a la vida? Déu és Déu per damunt de tot i la seva fidelitat fa respecte.

L'anell n'és el testimoniatge mut i fidel. Un anell on fa molts anys ja vaig gravar la meva divisa. Una divisa d'una sola paraula i encara només de dues lletres: «tu». Dues lletres que es donen la mà perquè van seguides a l'abecedari.

La lletra *te* és una creu que es manté ferma a terra. Una creu, signe de Jesucrist, pel qual coneixem el rostre del Pare amb tota la seva humanitat, Amb els braços oberts, convida «a no anteposar res a l'amor de Crist», tal com diu la Regla de sant Benet (RB 4,21), i a estendre els braços al servei de la comunitat.

La lletra *u*, en canvi, és una pregària que s'eleva amb els dos braços cap al cel. És el signe de la meva pobresa i indigència, amb la seguretat confiada de sentir-me en les mans de Déu, en l'estabilitat en aquest monestir. Però també és una dansa, cant de goig, de lloança i de profund agraïment.

Encara ressona dins meu la frase de la meva primera professió, fa tres anys: «Com podria retornar al Senyor tot el bé que m'ha fet?» (salm 116,12).

Voldria ser allò que Déu vol que sigui per a aquesta comunitat. No s'ha acabat res, tot just ara comença. Tal com ens va dir un monjo, el temps de noviciat és un temps de precalentament per tal de discernir si pots pujar la muntanya. Ja he començat a caminar, doncs. Continuo confiant en la vostra pregària; compe-teu amb la meva.

Mentrestant, una melodia va ressonant en el meu cor: «Bene-eix el Senyor, ànima meva».

CONXA ADELL I CARDELLACH

*Beneeix
el Senyor,
ànima meva*

(Sl 102,2)

Des de l'ACAT

«Així caldrà ser-hi, en resistència...»

Els catorze detinguts de la comunitat camperola (Guadalupe Honduras) van tenir la primera audiència judicial aquest 14 de gener, acusats de desobediència durant una manifestació pacífica el 15 de desembre de 2010, mentre protestaven pels darrers assassinats i reclamaven les terres arrabassades.

La defensa va demanar l'anul·lació del procés, perquè van ser brutalment agredits, però el jutge no la va acceptar. Els que s'esperaven a fora ho van saber amb desànim. Però algú va dir: «Así habrá que estar, en resistencia para dialogar, asolearse y testificar al paso de la tortugona justicia hondureña». Així ens caldrà ser-hi i resistir també a nosaltres, davant les injustícies aquí i arreu.

Per això, Senyor, dóna'ns coratge per resistir al costat de les víctimes:

- * Quan les lluites s'allarguen, i sembla que no hi ha cap resultat positiu o bé els resultats són petits i lents;
- * quan tothom ens titlla d'il·lusos, quan gairebé no trobem ningú que s'interessi ni que vulgui col·laborar;
- * quan se'ns silencia, no es publiquen notícies de drets humans i les publicacions deformen la realitat de tortura;
- * i quan tenim petits èxits o amics amb qui compartir la lluita, i som ben vistos fins i tot per persones que tenen certa autoritat moral o política;
- * dóna'ns el Teu coratge, Senyor, el del teu fill Jesús, que no va ser profeta al seu poble ni entre els seus;
- * dóna'ns la Seva llibertat interior;
- * dóna'ns la Seva mirada lúcida, que va saber descobrir els signes de vida enmig de l'opressió del seu poble;

Amén.

Des d'Assís

SUMA'T AL 10 - ANIVERSARI DEL CENTRE D'ACOLLIDA

El proper 25 de març farà 10 anys que el Centre d'Accollida Assís obria el cor i les portes al carrer dels Tres Reis amb el desig d'acollir i oferir serveis a les persones que demanaven ajuda al monestir i a les parròquies de Sarrià. La majoria d'aquelles persones tenien i algunes encara tenen, les estrelles per sostre: viuen a la intempèrie.

Reviure el fet fa pensar com les utopies es converteixen en realitat quan les persones que les imaginaven i les que les hi donen suport, lluiten i preguen per aconseguir-les.

Des que s'inicià el projecte fins ara, s'ha crescut molt, tant en el nombre de persones que vénen cada dia, més de cent, com en el major nombre de voluntaris i de professionals en l'atenció social. També ha augmentat la formació, les prestacions econòmiques i el lleure que se'ls ofereix i, no cal dir, la importància de poder accedir a un habitatge quan el procés ho garanteix.

El creixement ha estat global, ells i nosaltres. Els voluntaris anem aprenent a relacionar-nos millor, vetllant perquè l'atendre, sempre vagi acompanyat de l'entendre, des del cor, les situacions límit de soletat, de malalia, de dependència, d'indigència de les persones que acollim. Ells han crescut en confiança i afecte cap als voluntaris, i també poden comptar amb un suport professional més gran, així com amb recursos socials. Tot plegat ens fa sentir contents i agraïts.

Sumar-se al 10 també vol dir celebrar tot el que els voluntaris rebem en el Centre d'Acollida: el testimoni silent de moltes vides sofrents i el sentiment esperançat dels qui se n'estan sortint, per exemple la parella que des de fa poc ja tenen llar i d'altres que ja fa temps que la gaudeixen. Cada dia aprenem lliçons de vida que no surten als diaris.

També es mereixen un 10 tots els voluntaris i col·laboradors que des dels inicis continuen donant, amb constància i il·lusió, temps, esforç, ajut material o econòmic, i els qui progressivament es van incorporant a la família d'Assís.

Mentrestant somniem la realització d'una utopia urgent: la eradicació de la pobresa en el nostre país: Continuem amb el ferm compromís de fer tot allò que està al nostre abast per a les persones que la pateixen.

JOSEFINA BASSETS

Des del testimoniatge

Quan un «A-DÉU» s'albira...

*Testament del P. Christian de Chergé,
prior del monestir de Tibhirine (Algèria),
fet dos anys abans de la seva mort*

Si m'arribava un dia –i aquest dia podria ser avui– que fos víctima del terrorisme que ara sembla voler abastar tots els estrangers que viuen a Algèria, jo voldria que la meua comunitat, la meua Església, la meua família, recordin que la meua vida estava LLIURADA a Déu i a aquest país.

Que acceptin que l'Únic Amo de tota vida no podria restar al marge d'aquesta partença brutal.

Que preguin per mi: Com podria jo ser trobat digne d'una tal ofrena?

Que sàpiguen associar aquesta mort a tantes altres tan violentes i abandonades en la indiferència de l'anonimat. La meua vida no té més valor que una altra.

Tampoc no en té menys.

En tot cas, no té la innocència de la infància.

He viscut prou com per a saber-me còmplice del mal que sembla, desgraciadament, prevaldre en el món, còmplice fins i tot d'aquell que em podria colpejar cegament.

Desitjaria, arribat el moment, tenir aquest instant de lucidesa que em permeti demanar el perdó de Déu i el dels meus germans en humanitat, i alhora perdonar de tot cor el qui m'hagi pogut ferir.

Jo no seria capaç de desitjar una mort com aquesta.

Em sembla important de dir-ho en veu alta.

En efecte, no veig com podria alegrar-me que aquest poble que jo estimo sigui acusat, indistintament, del meu assassinat.

Seria pagar molt car allò que se'n dirà, potser, la «gràcia del martiri» si ha de ser deguda a un algerià, sigui qui sigui, sobretot si diu que actua en fidelitat a allò que ell creu que és l'Islam.

Jo sé el menyspreu amb què s'ha volgut envoltar els algerians considerats globalment.

Conec també les caricatures de l'Islam fomentades per un cert islamisme.

És massa fàcil creure's tranquil de consciència a base d'identificar aquest camí religiós amb els integrismes dels seus extremistes.

Algèria i l'Islam per a mi són una altra cosa, és un cos i una ànima.

Bé prou que ho he proclamat, crec, coneixent com conec tot el que d'ells he rebut, retrobant-hi ben sovint el recte fil conductor de l'Evangeli après sobre els genolls de la meva mare, la meva primeríssima Església, precisament a Algèria i, ja des de llavors, en el respecte dels creients musulmans.

La meva mort, evidentment, semblarà donar la raó als qui m'han tractat, a la lleugera, d'ingenu o d'idealista: «Que digui ara què en pensa d'això!».

Però aquests han de saber que d'una vegada per totes serà satisfeta la meva més punyent curiositat. Llavors, si Déu vol, podré endinsar la meva mirada en la del Pare per contemplar amb Ell els seus fills de l'Islam tal com Ell els veu, tot il·luminats per la glòria de Crist, fruits de la Seva Passió, inundats pel Do de l'Esperit, que té sempre el goig secret d'establir la comunió i restablir la semblança, jugant amb les diferències.

Per aquesta vida perduda, totalment meva i totalment d'ells, jo en dono gràcies a Déu que sembla haver-la volguda enterament per a aquest GOIG, contra tot i malgrat tot.

En aquest «GRÀCIES» en què tot és dit, definitivament, sobre la meva vida, jo us incloc, per descomptat, amics d'ahir i d'avui, i vosaltres, amics d'aquí, al costat de la meva mare i el meu pare, les meves germanes i germans i els seus, cèntuple convingut segons la promesa.

I també a tu, amic de l'últim instant, que no hauràs sabut el que feies.

Sí, també per a tu, vull aquest « GRÀCIES » i aquest «ADÉU», un Déu que ha pres el teu mateix rostre.

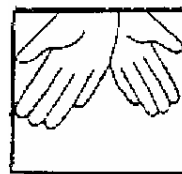
I que ens sigui concedit de retrobar-nos, lladres feliços en el paradís, si així ho vol Déu, el nostre Pare, teu i meu.

AMÉN! INSHALLAH!

Alger, 1-12-1993.

Tibhirine, 1-1-1994.

CHRISTIAN DE CHERGÉ,
prior del monestir de Tibhirine (Algèria)

Quaresma

Quaresma vol dir quaranta dies abans de Pasqua,
d'entrenament per a la vida,
d'entrenament per a poder prendre la vida
a les nostres mans
i no deixar-nos menjar pel superflu,
perquè no ens manqui la força suficient
a l'hora de decidir amb llibertat.

Quaresma és el moment
per a la independència de cadascú,
per agafar la vida amb les nostres mans.
Quaresma vol dir no viure l'homogeneïtat,
l'avorriments d'un temps sempre igual.

No cal tenir diners,
un mínim per anar passant, però res més.
Fruir de la vida, fruir de la bellesa, fruir de les coses.

I si no estic una mica "buit",
si estic ple, afartat i atapeït de coses,
no podré gaudir d'allò que esta donat a tothom:
el sol, respirar, la natura, el verd
d'un arbre, una flor o un somriure.

Quaresma és un temps
de perdonar els deutes,
de reconciliació.
És l'hora de saber perdonar.

RAIMON PANIKKAR